

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 12.

Den 15. Marts 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Hvorfor udvandre de Sidste-Dages Hellige?

Da ovenstaende Spørgsmaal saa ofte er blevet opkastet, ville vi her i Korthed føge at besvare samme, for at desto Flere kunne blive bekjendte med vor Tro an- gaaende Prophetiernes Opsyldelse; hvorfor vi ville benytte den hellige Skrif, Bibelen, som Grundlag for vor Bevijsførelse, da den er almindelig anerkjendt for at være de Christnes Rettensnor.

Læren om „Guds Riges Oprettelse og Israels Indsamling i de sidste Dage“ er ingenlunde et nyt og forhen ukjendt Lærdomspunkt, men derimod et, hvormed Fortidens Propheter og Hellige vare vel bekjendte, og som oplivede deres Haab, naar de med Troens Øje stuede hen til den Tid, da Guds Rige skulle oprejses paa Jordens, for aldrig mere at udrydes, (Daniel 2, 44.) Israel gjenindsattes i deres Arvelande, og de Troende udsamles fra Nationerne for at opbygge Zion, eller det nye Jerusalem.

Den hellige Skrif lærer os, at naar Himmelens Gud har villet udføre en eller anden Gjerning paa Jordens, har han altid først ved Aabenbaring og Englesendelse kaldet en Mand, tilkjendegivet ham sin Willie og sine Hensigter og overdraget

ham det vigtige Hverv at underrette og advare Jordens Beboere, eller den Deel af samme, det gjaldt, thi „den Herre, skal ikke giøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Propheterne.“ (Amos 3, 7.)

Alle Christne forvente, at Herren skal komme til Doms, og at de Onde og Ugrundelige skulle udrydes; men formedest traditionelle Begreber og Skrifternes Forvendelse troe de ikke, at han først vil advare Jordens Beboere derom, og ligesom i Noe Dage og i Loths Dage berede et Sted, hvortil de, som agte paa Advarslen, kunne flye, for at undgaae Plagerne og Straffedommene, der skulle rense Jordens. (See Aab. 16de og folgende Capitler.)

De Sidste-Dages Hellige derimod troe paa Prophetiernes bogstavelige Opsyldelse; de troe, at den Herre Gud er den samme i Gaar, i Dag og til evig Tid, og at Alt, hvad han har talet, skal visseleggen ske. De troe, at Herren ikke vil handle anderledes i de sidste Dage, end naar han i forrige Dage viste sin store Almagt og gif i Nette med Menneskenes Born. Saaledes see vi, at han, forend Syndfloden udryddede Menneskelægten paa Faa næ,

faldte paa Noa, bod ham at prædike Omvendelse for den faldne og afvegne Slægt, og forkynde for dem, hvad han agtede at gøre, dersom de forlæstede Budstabet om Omvendelse og Frelse. Vi have Alle læst om Folgerne for hin Slægt, som foragtede, forhaanede og latterliggjorde den Plan, hvorved de kunde være blevne frelste og have undgaaet Ødelæggelsen. Ligeledes have vi læst om, hvorledes det gif Sodomas og Gomorras Indvaanere, der ikke vilde omvende sig ved Loths Prædiken, men trodsede Gud i deres Nyggesleshed og omkom.

Vi see af disse og flere lignende Exempler, som det er overflodigt at opregne, at endskjent Gud er en naadig og barmhjerlig Gud mod dem, som elste ham og lyde hans Bud, er han han dog en retfærdig og nidkær Gud, der straffer dem, som ere uhydige, og som overtære hans Bud, enten det er enkelte Individer, enkelte Nationer, eller den ganse Verden. Herren har ikke sparet Menneskene, sordi der bare mange, som syndede; men han har altid berebt et Tilflugtssted for de Troende og Retfærdige, (om det ogsaa blot var faa Sjæle) inden han lod Retfærdighedens henvende Sværd ramme de Vantroe, Gjenstridige og Ugudelige.

Christus siger: „Ligesom Noe Dage var, saa skal og Menneskens Sons Tillommelse være; eller ligesom det stete i Noe Dage, saa skal det og stee i Menneskens Sons Dage osv.“ (Matth. 24, 37. Luc. 17, 26.) Intet Sprog kunde tydeligere betegne, hvorledes det skal være, eller hvad der skal stee ved, eller næst for Christi anden Tillommelse; det skal stee ligesom i Noe Dage. En Mand maa opreises med Fuldmagt til at prædike og bemyndige Andre til at prædike Omvendelse, de Troende maae uddrage og indsamles til Tilflugtsstedet, og Alle maae advares om, hvad der forestacer. Efter Advarslen kommer

Ødelæggelsen. Skete det ikke saa i Noe Dage? Ja, visseligen. Skete Ødelæggelsen uden foregaaende Advarsel og Prædiken? Nei! Hvem blevne frelste? Den retfærdige Noa og hans Familie, som troede! Hvem omkom? Hele den øvrige Menneskeslægt, som forlæstede den tilbude Frelse, thi de vilde ikke omvende sig til Gud og leve.

Christus siger ogsaa, da han taler om, hvad der skal stee i de sidste Dage: „Rigets Evangelium skal prædikes i den ganse Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme.“ (Matth. 24, 14.) Hvad skal prædikes? Rigets Evangelium! Hvor skal det prædikes? I den ganse Verden! Hvorfor skal det prædikes? Til et Vidnesbyrd for alle Folk! Hvad folger saa? Enden! Vi ville fortegning berøre ethvert af disse Spørgsmaal.

Rigets Evangelium skulle prædikes. Hvorledes lod det fra Christi og hans Disciples Læber? „Omvender Eder og troer.“ „Hvo, der troer og bliver døbt, skal blive frelst; og hvo, der ikke troer, skal fordømmes.“ „Omvender Eder og lader Eder dobe i den Herres Jesu Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Ålands Gave.“ Hvem er bemyndiget til at prædike Rigets Evangelium? Christns selv paatog sig ikke denne Myn-dighed, men var kaldet af Faderen, Apostlerne bare kaldte af ham; og „Ingen tager sig den Ere at være en Præst, uden han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var.“ Altsaa Troen kommer ved Hørelse; Hørelsen stear ved Guds Ord; men hvorledes skulle de præbile, uden de ere kaldte og udfendte? Vi troe derfor, at naar den bestemte Tid var kommen til Rigets Grund-læggelse, kaldte Gud paa Joseph Smith ved Åabenbaring og Englesendelse, opreste ham til at være en Prophet for denne Slægt og bemyndigede ham til at organisere Guds Kirke og Nige; paalagde ham

derfor Apostelstabet og gav ham Fuldmagt til at kalde og ordinere andre Mænd og udsende dem til at prædike Evangeliet som et Vidnesbyrd for alle Folk, indsamle de Troende og forberede dem til Christi anden Tilkomst, da Enden skal komme. Hvad skal der da blive Ende paa? Synd og Ugudelighed eller Verden; thi ligesom det skete i Noe Dage, saa skal det ske ved Menneskens Sons Tilkomst. Verden eller de Onde og Ugudelige omkom, idet Vandfloden rensede Jordens overflade; og saaledes skal det ske ved Christi anden Tilkomst: Jordens overflade skal renses ved Herrens retfærdige Straffedomme og ved Sild; og Ingen, undtagen de Netsærdige, skulle bestaae.

Paa den ene Side see vi altsaa Guds Godhed og Barnhjertighed, idet han advarer Jordens Beboere ved at opreste Propheter og Apostler, Evangelister, Hyrder og Lærere til at prædike Rigets Evangelium, for at de, som ville, kunne ombende sig og blive frelste; paa den anden Side see vi Guds Hellighed og Netsærdighed, idet han haandhæver sit Ord og opfylder, hvad han har lovet; thi vijseligen skulle baade hans Forjettelser og Trusler ske; de ere sande og trofaste.

Kønte vi Blittet omkring os, ville vi i Sandhed finde, at Verden er nedsunken i det Onde, og at Apostelen Pauli Propheti gaaer i Opbygelse, naar han siger, at „i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utæknemmelige, vanhellige, ukærlige, usortigelige Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kærighed til det Gode, Forædere, fremfusende, opblæste, som mere elste Bellyst, end de elste Gud, som have Gudslygtigheds Stiu, men fornegte dens Kraft.“ Der skal derfor denne Skildring ikke findes megen sand Gudslygt, men

alene et Stiu deraf; idet dens Kraft skal fornegtes. Undersøge vi nu de mangfoldige Samfund, som findes paa Jorden, saa vilde vi erfare, at de alle fornegte det sande Evangelium, baade med Hensyn til Skille, Embedsmænd, Gaver og KræFTER. Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, samt Henders Paaleggelse for den Hellig-Aands Maadegave, som er Begyndelseslæren af Christi Evangelium, hverken læres eller udøves i deres oprindelige Reenhed eller Bethydning; de nødvendige Embeder og Embedsmænd, som Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere som Christus indsatte i sin Kirke til sammes Opbyggelse og de Helliges Fuldkommengjørelse, findes ikke længere og ere afskaffede; den Hellig-Aands KræFTER og Gaver, som Alabering, Inspiration, Propheti, Helbredelse osv. lades haant om, og bespottes, og man lærer, at de ere unsædlig, endstjordt Christus siger, at saadanne Tegn skulle følge dem, som troe. Korteligen: man har forandret Skiltene, brudt Lovene og gjort den evige Pagt til Intet.

Sammenligner man Aanden i Christi Kirke, hvorledes den forenede Alle til Brodre og Søstre, og at Christus udtrykkelig sagde, at hans Kirke skalde kjendes paa den indbyrdes Kærighed og Enighed, med den Aand, som raader i Verden, hvilken, istedefor at sammenføie, har adspillet Menneskene i hundredeviis af Samfund, indbyrdes uenige baade i religieus og politisk Henseende, tilladende alle Slags Laster og Ugudeligheder ustraffede at gaae i Svang, udgydende hverandres Blod i stremmeviis ester enkelte Ergjerriges Indsald og Luner, saa maas man i Sandhed forundres over, at tilsyneladende gode og fornuftige Mænd og Kvinder kunne lade sig indbilde, at disse forskellige Samfund, de ere Medlemmer af, og som i Troebekjendserne kaldes: den hellige almindelige

Kirke, kunne være Christi Kirke; men saa stor er Vanens Magt, og Virkningen af Opdragelse i forvendte Begreber.

Herren har i Johannis Aabenbaring givet os en mærkværdig Beskrivelse over de to hinanden modsatte Kirker. Den ene, eller hans Kirke, beskrives som en Qvinde, beklædt med Solen, og Maanen under hendes Fodder, og paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner. Og hun var frugtsommelig, og streg i Barnsned, under Fødsels-Veer. Og hun fødte et Drengebarn, (Præstedommet) som skulle regiere alle Folkeslag med et Fernspur; og hendes Barn blev bortrykt til Gud og hans Throne. Og Qvinden flyede i Ørken, hvor hun havde et Sted, beredt af Gud, hvor hun skulle ernæres en vis bestemt Tid. Og Dragen stod af sin Mund efter Qwinden Vand, som en Strøm, for at bortstyrle hende med Strommen. Og Jorden kom Qwinden til Hjælp, og opslugte Strommen, som Dragen havde skudt af sin Mund.

Den anden, eller den store almindelige Kirke, som skulle raade i Verden, lignes ved „en stor Skjøge,” der sidder paa de mange Vande, (som betyde Folk og Skarer og Slægter og Tungemaal) med hvilken Kongerne paa Jorden have bolet, og de, som boe paa Jorden, ere blevne drukne af hendes Horeries Viin. Og denne Qvinde beskrives som siddende paa et stællagensfarvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne. Og Qwinden var kledd i Purpur og Skarlagen, og udziret med Guld og Edelstene og Perler; hun havde et Guld-bæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeries Urenhed. Og paa hendes Vande var skrevet et Navn: Hemmelighed: Babylon den store, en Moder til Skjøger og al Vederstyggelighed paa Jorden. Og jeg saae Qwinden druknen af de Helliges Blod, og af Jesu Bidners Blod; og jeg forundrede mig, siger Johannes, der jeg saae hende, med en stor

Forundring. Og af hendes Horeries giflige Viin have alle Folkeslag drukket, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Kjøbmænd ere blevne rige af hendes Æppigheds Fylde.“

„Fordi hun siger i sit Hjerte: jeg sidder som Dronning og er ikke Enke, og Sorrig stal jeg ingenlunde see: dersor skulle hendes Plager komme paa en Dag: Død og Sorrig og Hunger, og hun skal opbrændes med Isd; thi stærk er den Herre Gud, som dommer hende, osv.“

I den første Qvinde gjenfjende vi den af Herren stiftede Kirke, hans Brud, som havde Solens Glæds, Maanens Klærhed og om hendes Vande de 12 Stjerner, eller styrrende Apostler. Denne Kirke blev drevet ud i Ørken, ud fra Verden, efter at Gud tog Drengebarnet, eller Præstedommet til sig; og Enhver, som er noget behjendt med Kirkehistorien, veed, at Apostlerne og de første Hellige blevne udryddede, og den sande Kirke sandtes ikke længere, eller som Herren siger, blev dreven ud i Ørken fra Slangens Asyn.

Johannes saae i Synet en anden Kirke fremstaae, som Herren fremstiller under Billedet af en Skjøge, thi hun var ikke den rette Brud, men anmassede sig dennes Plads, og tiltvang sig ved Vold og Magt, rasende med et blodtörstigt Dyrhæder, Herredommen over Stammer, Tungemaal og Folk; og af det gyldne Bæger, fuldt af hendes Horeries urene Viin (forvendte Lærdomme) gav hun alle Nationer at drille, og de blevne drukne. Kirkehistorien stadsæster. Rigtheden af alle disse figurlige Fremstillinger. Hvilkens Samvittighedstvang og Undertrykelse har ikke hersket paa Jorden siden den første Menighed blev udryddet; hvilke Stemme af Blod ere ikke flydte paa Grund af Intolerance og Bigotteri, og hvilken Forsyrelse i religieus og politist Henseende er ikke blevne bevirket ved det store Assald fra det op-

rindeelige Monster. Stolt og opblest af sin Fremgang og sit store Herredomme siger den falske Kirke: „jeg sidder som en Dronning og er ikke Enke, og Sorrig skal jeg ingenlunde see;“ men hvad siger Herren: „derfor skal hendes Plager komme paa en Dag: Død og Sorrig og Hunger, og hun skal opbrændes med Sild.“

Spørge vi nu: skal den sande Kirke, den rette Brud, for stedse være forjagen ud i Ørken? Nei, svarer Abenbaringen, kun en vis bestemt Tid. Den skal komme frem igjen. Herren skal atter igjen forbarme sig over sin Ungdomsbrud, som en Tid syntes at være forladt (see Esaias 54; 62.) Hun skal igjen føde Børn, og hendes adspredte Børn skulle indsamles, og hun skal komme frem ud af Ørken, delig som Maanen, stinnende som Solen, og forsærdelig som en Hær under Bannere. (See Herrens Ord til Abenbareren Joseph, Pagtens Bog Side 29.)

Forberedelsen til dette store Værk i de sidste Dage er begyndt; Kirken er gjenorganiseret; dens Børn indsamles, adlydende Røsten: „Gaaer ud fra Babylon, S mit Folk, at S ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naae indtil Himmelten, og Gud havre kommet hendes Uretfærdigheder ihu.“ (Abenb. 18, 4.)

Engelen har bragt det evige Evangelium, som skal forkyndes for alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; og Røsten lyder: „Frygter Gud og giver ham Ere, thi hans Dom's Time er kommen, og tilbeder den, som havre gjort Himmelten og Jordten og Havet og Vandenes Kilder.“ (Ab. 14, 6. 7.)

De sidste Dages Hellige troe, at det er nødvendigt at adlyde Guds Bud, derfor udsamles de fra Nationerne; de troe, at Tiden nærmer sig til Opsyldelsen af Herrens Trusler; de troe, at svare

Trengsler skulle komme over Jordens Nationer: Krige, Pestilentser, Jordstjælv, Hunger, Nød og Død. Det er ikke alene for at undflye disse Plager, at de drage ud efter Herrens Besaling, men ogsaa at berede sig til Herrens Tilkomme, til Brudgommens Nadvere, da han skal komme at annamme sin Brud, Kirken; og Herren har beredt et Sted for dem i det fjerne Vestenland, i Klippebjergenes Dale, hvor de kunne boe i Klippekamrene, den Stund, Breden varer; thi Hærstærernes Herre skal gaae i Rette med Jordens Nationer, derfor skal „Rigets Evangelium prædikes som et Vidnesbyrd for alle Folk.“ Og „ligesom det var i Noe Dage, saa skal det og være i Christi Tilkomme;“ først Prædiken og Indsamlingen, siden Straffedommene, eller Verdens Ende, det er: de Ondes Udryddelse.

Herren siger ved Abenbareren Joseph Smith i 1ste Stykke af Lærdommens og Pagtens Bog, Side 1—4:

„Hører, o S Folk af min Kirke, siger hans Røst, som boer i det Høie, og hvis Nine ere over alle Mennesker; ja sandelig siger jeg, hører, S Folk langt borte, og S, som ere paa Øerne i Havet, lytter tilsammen; thi sandelig Herrens Røst lyder til alle Mennesker, og Ingen kan undgaae, og der er intet Dre, som jo skal see, ei heller er der noget Dre, som jo skal høre, eller Hjerte, som jo skal gjennemtrænges; og de Ulydige skulle vorde gjennemstungne af megen Sorg; thi deres Ugadeligheder skulle udtales ovenpaa Husene, og deres hemmelige Gjerninger skulle aabenbares; og Advarsels Røst skal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage, og de skulle gaae frem, og Ingen skal forhindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem.

See, dette er min Magt og mine Ejernes Fuldmagt og min Fortale til mine Besalingers Bog, som jeg har givet dem

at kundgjøre for Eder, o J Jordens Indvaanere, dersor frugter og stjælver, o J Folk; thi hvad jeg, Herren, har bebudet i dem, skal blive fuldbyrdet. Og sandelig siger jeg Eder, at de, der gaae ud og bære disse Tidender til Jordens Indvaanere, dem er givet Magt til at vinde de Bantrœ og Gjenstridige baade paa Jorden og i Himmelnen, ja sandelig, at besegle dem til den Dag, da Guds Brede skal udøses uden Maal over de Ugadelige; indtil den Dag, da Herren skal komme at gjengelde ethvert Menneske efter sine Gjerninger, og tilmaale ethvert Menneske efter det Maal, hvormed det har tilmaaled sine Medmennesker.

Dersor lyder Herrens Rost til Jordens Enden, saa at Alle kan høre, som vil here: Bereder Eder! bereder Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær, og Herrens Brede er optændt, og hans Sværd er drukkent i Himmelnen, og det skal falde paa dem, som boe paa Jorden; og Herrens Arm skal aabenbarer. Og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Rost, ei heller hans Ejeneres Rost, ei heller give Agt paa Propheternes og Apøstlenes Ord, skulle udryddes af Folket, thi de ere afvegne fra mine Skifte, og have gjort min evige Pagt til Intet; de sege ikke Herren for at indføre hans Retfærdighed, men Enhver vandrer paa sin egen Vej, og efter sin egen Guds Billede, hvis Billede er i Verdens Lignelse, og hvis Væsen en Afguds Væsen, der vorder gammel og skal forgaae i Babylon, ja Babylon den Store, der skal falde.

Hvorfor jeg Herren, som kendte de Ulykker, der skulle komme over Jorderige, kaldte min Ejener Joseph Smith; og talede til ham fra Himmelnen og gav ham Besalinger, og gav ligeledes Besalinger til Andre, at de skulle forhinde disse Ting for Verden, og alt dette for at opfyldte, hvad som er skrevet ved Propheterne: De

Skrobelige af denne Verden skulle opstaae og nedbryde de Mægtige og Vældige, at Mennesker ikke skulle raadsføre sig med deres Medmennesker, eller forlade sig paa en Arm af Kjed, men at hvert Menneske maatte kunne tale i Guds, Herrens den Verdens Frelsers Navn, og at Tro maatte tiltage paa Jorden; at min evige Pagt maatte blive oprettet; at mit Evangelies Hylde maatte blive forkyndt ved de Svage og de Enfollige indtil Jordens Ende og for Konger og Regenter.

See, jeg er Gud, og har talet det; disse Besalinger ere af mig og bleve givne mine Ejener i deres Skrobelighed, efter deres Talemaade, at de maatte komme til at forstaae, og at dersom de fore vild, det da maatte tilkjendegives dem; og at saafremt de sogte Viisdom, de maatte blive underviste; og at dersom de syndede, de maatte blive revsede, at de maatte omvende sig; og at saafremt de vare ydmyge, de maatte gjøres stærke, og blive velsig-fignede fra det Hoje, og erholde Kundstab fra Tid til anden. Og at min Ejener Joseph Smith, efter at have modtaget de Nephiters Optegnelser, maatte have Magt til at oversætte Mormons Bog af Guds Maade formedelst Guds Kraft; og ligeledes at de, til hvem disse Besalinger blev givne, maatte have Magt til at lægge Grundvolden til denne Kirke og bringe den ud af Dunkelhed og Mørke; den eneste sande og levende Kirke paa hele Jordens Kreds, i hvilken jeg, Herren, har Velbehagelighed, talende til Kirken samlet, og ikke enkeltvis; thi jeg, Herren, kan ikke see paa Synd med den ringeste Eftergivelse; alligevel, den, som omvender sig og ester-kommer Herrens Besalinger, skal tilgives, og den, som ikke omvender sig, ham skal fratages endogsa det Lys, som han har modtaget; thi min Land skal ikke trætte med Mennesket evindeligen, siger den Herre Bebaoth.

Og efter, sandelig siger jeg Eder, o
I Jordens Indvænere, jeg, Herren, er
villig til at kundgjøre disse Ting for alt
Kjed; thi jeg anseer ikke Personer, og vil,
at alle Mennesker skulle vide, at Dagen
kommer hasteligen. Timen er ikke endnu,
men er nær forhaanden, da Fred skal bort-
tages fra Jorden, og Djævelen skal have
Magt over sit eget Herredomme, som og
Herren skal have Magt over sine Hellige,
og skal regjere midt iblandt dem, og skal
komme ned at fuldbyrde Straf paa Idumea
eller Verden.

Mansager disse Besalinger, thi de ere
sande og trofaste, og de Prophetier og
Forørtelser, som ere i dem, skulle alle vorde
opsyldte.

Hvad jeg, Herren, har talet, har jeg
talet, og jeg undskylder mig ikke; og end-
fjordt Himmelnen og Jorden forgaaer, skal
mit Ord dog ikke forgaae, men Alt skal

vorde opfyldt, enten ved min egen Røst,
eller ved mine Ejeneres Røst, det er det
samme; thi see og giv Alt: Herren er
Gud, og Aalanden bærer Bidneshyrd, og
Bidneshyrdet er sandt, og Sandheden be-
staaer evindeligen. Amen."

Om Nogen monne spørge: Hvordes
ledes skulle vi faae at vide, om dette Værk
er af Gud? saa svare vi: Mansager de
hellige Skrifter, beder Gud om hans Aalands
Oplysning, adlyder Evangeliets Grund-
sætninger, troer, omvender Eder og lader
Eder dobe i den Herres Jesu Navn til
Syndernes Forladelse, og I skulle faae
Guds Aalands levende Bidneshyrd; thi
Christus sagde: „Omvender Eder og troer
Rigets Evangelium;“ og den, som vilde
gjøre dette, hvilket han sagde var Fader-
rens Willie, stulde erføre, om Lærdommen
var af Gud.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Emigrations-Sparefondet. Vi have med sand Glæde' og Tilsfredshed
erfaret, at de Hellige i de forskjellige Conferencer have taget sat paa Udvælelsen af det
Raad, som nylig er givet, nemlig at sammenpare til deres Emigration, eller Ud-
frielse. Vi haabe, at Rigtheden af dette Princip maa opfattes og sættes i Udvælelse
af ethvert Medlem i Kirken, og at de ikke lade sig afstrække deraf, om end deres
timelige Stilling ikke altid gjør det muligt for dem at sammenpare noget Betydeligt.
De bør ikke ringeagte Skillinger eller Halvskillinger i et saadant Niemed; thi Erfaring
vil lære dem, at Gud vil velsigne deres Bestræbesser, dersom de gjøre, hvad de kunne;
og Gud vilde aldrig have givet et saadant Raad til sine Hellige, om det ikke havde
været godt og gavnligt for dem. De, som endnu ikke have lagt Haand paa Værket,
raade vi at begynde strax, thi Tiden er kostbar, den rusler hen over vo're Hoveder,
inden vi blive det vær, og Opsættelse er Tidstyveri, samt bærer bitter Frugter. For-
svrigt vide vi ikke hvad vi kunne udrette, forend vi tage sat paa en Gjerning; ved
Herrens Hjælp formaae vi alle Ting, han raader os til.

Vi maae erindre, at Israels Indsamling er en prættist Gjerning, som Enhver
af os maae tage virksom Deel i, hver efter vor Stilling, dersom den skal vorde
udført. Det er naturligt, at vi for at kunne udføre vo're Pligter i denne Henseende,
saavel som i alle andre, maae have Tro paa Gud og Tillid til hans Forørtelser;

men denne Tro og Tillid maa være sand og levende; den maa vise sig i vores Gjerninger; i modsat Fald er vor Tro og Tillid falsk og blind og udretter ingen Ting. Vi maae altsaa have Tro paa, at vi skulle blive indsamlede; men vi maae ikke troe, at dette vil skee aldeles uden vor egen Medvirkning; tvertimod: Gud vil, at vi skulle vise vor Tro ved vores egne Bestraebelser, lad dem efter Omstændighederne udrette Meget eller Lidet, og at vi skulle lægge for Dagen, at vi sætte Priis^{*} paa at vorde udschiede fra Babylon. Maer vi har gjort hvad vi kunne, vil Herren gjøre Resten; thi han er trofast og sanddru. Lader os derfor erindre Jesu Ord: „Alle Enhver, som figer: Herre, Herre, skal indgaae i Guds Rige, men den, som gjør Faderens Willie.“

Israeliteernes Udgang fra Egypten.

En Oversættelse af et coptiskt Manuskript.

(Fra „Jewish Chronicle.“)

Belsignet være Mindet af min Fader, Amron, og af hans Fader, Pithom, og af hans Fader, Balaphel! Jeg har bygget deres Gravsted; jeg har salvet det, besprængt det med Bellugt og beseglet det med Osarsiph's Segl. Dragen, Falken og Krolikullen,^{**)} skulle vakte det for Menneskehaand. Det skal bevares i ti Tusinde Aar. Egypten skal blive Stov og Aske, og igjen skal den vorde herlig; etter skal Egypten blive Stov og Aske; igjen skal den vorde iført sin Purpur og svinge Scepteret over Landet, fra det stormfulde og stedse bølgende Hav i Norden indtil Hsiene, hvor Solen skuer ned paa Ethiopiens Krystalgrotter og bundløse Guldminder, og Mannen besaaer Jorden med Opaler og Smaragder; og etter skal Egypten vorde Stov og Aske, uden at Menneskets Haand skal bryde den tredobbelte Wagts Segl paa mine Fædres Gravsted.

I Kisten, som indeholder Mumien^{**)} af min Herre og ærede Fader, Amron, har jeg lagt Papyrusrullen, som fortæller

om hans Sons Skjebne i mit Fædelands skækelige Tildragelser. Det er ikke strevet for nogen Dødeligs Sie; men naar ti Tusinde Aar ere svundne hen over Gravene som en Drøm, og Egyptens Viismand og Krigere, Præster og Konger, hvilke vor hjerlige Minhu indbalsamerede, skulle komme ud af deres Hvilesteder, og deres udødelige Lemmer frigjøres fra Svabet af Silkemantlerne, zirede med indvirkede Viisdomsord og gyldne Baldyring, en værdig Bellædning og Opbevarelse for de hellige og navnkundige Mænd, som etter skulle stue Solen og fryde sig i de tilkommende Dages Herlighed, og føre Jordens Nationer til Viisdommens Draller, — da skal jeg sidde under Udødelighedens Lotustræ ved Nilens Bredder iblandt mine Forfedre og Born, indtil hundrede Aar, og læse Optegnelserne om vor Berømthed og vores Ulykker.

— — — — —
Seg sad i mit Telt om Aftenen paa en af hine yndige Dage, Baarens Forlobere i vort mageløse Land, da min Roslighed blev forstyrret ved Efterretningen om, at en stor Gjæring var begyndt iblandt Slaverne, som arbeideede paa Markerne.

^{*}) Dyr, anseete som hellige og som Sindbilleder paa Guddomme hos Egypterne.

^{**)} Et balsameret og torret Lig.

Seg lyttede med Ringeagt til den Idee, at hine trællefodte Lastdyr, hine Dyrkere af vore Forder, hine Brændehuggere og Vandbarere, de fornredre Hebreere, kunde løste deres Øine imod Ægyptens glindsende Landser. Som General over den sjerde Armee i vort beromte Rige, de gyldne Skjolddrageres Armee, som havde beseiret alle Stammerne i Nubien og Æthiopien, fra Orkenens Rand indtil den høieste Bjergkæde, der danner Verdens Belte, behøvede jeg blot et Ord fra Thronens Gud, fra Kongen, Sonnen af hundrede Konger, for at knuse Oprørets Sonner, ligesom Orkenens Myrer, eller adspredle dem vidt, ligesom Øvnens Aste, til alle Himmelens Hjørner. Jeg havde nylig bragt Armeen tilbage fra vor Grobring. Den laae nu leiret foran mig, et prægtigt Skue, udspredende sig, saa langt Øjet kunde nære, med sit Bytte, sine Krigsfanger, og en Stov af flagrende og brogetfarvede Banner, frarevne Bjergstammernes med diamantbeprædede Turbaner bedækkede Konger. Baraph, den gamle Fyrste over Beboerne af den østlige Øase *) — hin Plet med levende Stilder, fremstydende som en grøn Ø i det brændende Sandocean, aldrig bespraadt af Mennestket, og hvis Grænder udgjores af Kanten af den runde Himmelhøveling — sad ved min Tord, bunden med en Soldskæle. Han var den tappreste af vore Fjender og i Spidsen for den tappreste Stamme, men hvo kunde modstaae de ægyptiske Skjolddragere? Hans Nyttre blevé fastede overende, hans Telt lagt i Aste, og den med Kobberspids forsynede Landse var som en Pileqvist i et Barns Hender. Tuld af foragtelig Harme spurgte jeg min kongelige Fange, hvad han

tænkte om hine Hebræeres Forhaabninger til at bryde deres Lanke.

„Der er intet Haab for dem, menneskeligvis ansuet,” sagde den gamle Mand, „medens saadan en Armee, som den foran os, ligger færdig til at fortære dem, ligesom Flammen fortærer Åvnerne paa Tærstegulvet.“

Men han udtalte Ordene med en Høitidelighed, lidet passende til min Haan, hvorför jeg atter tiltalte ham.

„Intet Haab efter menneskelig Anskuelse,” sagde jeg, „Fyrste af Dasen Bosphir? Og hvad andet Haab have de? Ere de Magier? Kunne de fremkalde Vænderne fra Olden og Vandet? Kunne de bringe Tordenen og Hagelen til at stride for sig? Kunne de formaae den store Gud Apis til, med sine Horn, at drive sit Folk ud i Vesterhavets dybe Bolger?“

Baraph var taus med Øjet vendt opad i rolig Henrykelse, som om han stirrede ind i de høieste Himle, og saae mere med Sjælens Øje, end med Legemets.

„Mægtige Høvding over de Mægtige,” sagde han tilsidst, boiende sin gamle Bande for mig, „uovervindelige Kriger, een af de begunstigede Piller for Mizraims evige Throne, hvorledes skal din Ejener aabne Alderdommens trætte Læber foran Kraftens og Viisdommens Son?“

Jeg ørede den gamle Mand for hans Tapperhed og hans Åar, og tagende ham ved Haanden, bad jeg ham at tale alt det, som laae paa hans Sind.

„Fyrste,” sagde han, „jeg er idag 90 Åar gammel, og det er ikke fra Læberne af den, som længes efter at vorde taus for stedse, at Lognens Ord skulle flyde. Men De er Kriger og kan ikke hjænde Frygt; De er en Viis og maa elste Sandheden. Lad derfor Sandhed vorde sagt. Ægyptens onde Dag er forhaanden.“

Ufrivillig blottede jeg til Hælvten min

*) Saal kaldes en frugtbar, grøn Egn i Sandøkstenen, og er ligesom en Ø i Sandhavet.

trumme Sabel. Foragt for Slaverne, som aldrig burde vovet at løfte sine Dine fra Egyptens Støv, og tillige Harme over min Fanges Dumdriftighed, der kunde saaledes fornærme et Rige i dets Storhed — et Rige, saa gammelt som Stjernerne og saa usorgsængeligt som Jordens Grundvolde, lynede fra mine Dine og frembragte en Skjælven i mine Lemmer; men erindrende, at Egyptens Love beskyttede en Fange, qualte jeg, endførsndt ugerne, min Brede, stodte det halvt udtrukne Sværd tilbage i Skeden, og bad den Gamle at fuldende det Hele af sin Oprørstale.

Oldingen saae min Brede, og boende sin Turban tre Gange til Jorden, fortalte han med usorandret Ros:

„Lad min Herres Billie skee med hans Ejener, men som det er hans Besaling, at jeg skal tale Sandheden, saa skal Sandheden vorde talt. Baraphs Forsædre — maae de hvile i Sjernernes Skygge indtil den sidste Morgens Lys kalder dem til Hellighed! — være Herskere over Beboerne i Bjergene, hinsides Arabiens Sandørken. Der tilbade de de lysende Himmellegemer. Men en Tremmed (Abraham) kom iblandt dem; han var fra den anden Side Euphrates, en gammel Mand, som besad stor Formue og ypperlig Viisdom. Han var riig paa Dræghjorde og Haaresflokke, alligevel lode vi ham være i Fred. Han udtrykte usorbeholdent sin Harme over vore Altere, alligevel hævedes ingen Landse imod ham. Han erklærede, at den Tid skulle komme, da vore Altere skulle nedstyrtes, vores Telte lægges i Aske, og vor Stamme adspredes ligesom Bladene paa Daddelpalmen, naar Frugten er affalden.“

„Og var der ingen Krigere iblandt Eder,“ udbrod jeg, „som kunde ihjelstaae Forkynderen af disse onde Tidender?“

„Alle vare Krigere iblandt os,“ gjenmæde den Gamle med et Blik, som paamindede mig om hans Rasyn, da jeg saae

ham hjæmpe i Spidsen for sine vilde Myttere, „men der var en Magt, der omgav den Fremmede, som afvæbnede vor grumme Brede. Han fortalte os om Ting, som langt overgaer den menneskelige Tanke, om Himmelens og Jordens Begyndelse, om den Lyksalighed, hvori vore første Fædre levede — elstelige som Himmelens Mandar, og rene som Duggen, førend den rodmer i Morgenbænringen — Jordens Overherrer, kronede med mere end Jordens Kongers Guld og Juveler, kronede med uovertræffelig Efhønshed, evig Ungdom, usordnulet Viisdom, Arvinger til Helligheder, i Sammenligning med hvilke Juuldmaanen i sin Midnatsglands og Solen i sin Middagsstykke er hleg. Mine Fædres Altere blev nedstyrte af ham; vore Viismands Viisdom blev vendt til Daarslighed ved hans megtige Ord. Alle forundrede sig, Mange tilbade, og Nogle fulgte hans Fodtrin over Landets Grænser. Vi vilde have gjort ham til vor Konge, men han erklærede, at han var en Pilgrim, som skulle drage fra Land til Land og forkynde om de forbipærne og tilkommende Tiders Hemmeligheder, indtil han til sidst naaede det Sted, (Canaan) hvor hans Vandring skulle være fuldendt. Han skulle der blive Fader til en Nation, talrig som Skovens Blade, megtig som Stormene i Ørkenen, og hellig som Himmelens Stjerner.“

Den gamle Araber vedblev at børge sine Læber i taus Bon med oplostede Hænder og med de dunkle Dine vendte opad, som om han saae nogen af hine nedstigende Skikkeler, i hvilke Guderne engang besøgte vore Fædre. Det var umuligt at se paa ham uden Verhdighed; og jeg følte en hellig Redsel gjennemhæve mig, paa Grund af den solbhaarede Enthusiasts højtidelige Alvor. Men skulle jeg, en Høvding over Krigere, overvældes af Slavers Overtro?

„Fyrste,“ sagde jeg efter en kort Taus-

hed, „Eders Land er Hjemmet for de sel-sommie Ting. Manden var en Chaldeer; han var en Troldkarl, som forhexede Eders Landser. Her vilde man ikke være saa villig til at legge sit Dre til, og følgelig ikke saa let bedragen. Dersom Slaverne have gjort Opror, maae de straffes deraf; dersom deres Hexemestere soge til at vildlede dem, maae de først overbevises derom ved vore Wises Visdom, og siden side den Død, de sortjene.“

Bor Samtale blev afbrudt ved Lyden af Hestetrampen af en sig nærmende Ryttertrop. Klangen af Slagene paa deres Skolde og Stødene i deres Trompeter forhundte et Sendebud fra Kongen. En konelig Kammerherre var Bringeren af Kongens Budstab, som var indlagt i dets purpurne Kapsel. Det var en Ordre at marschere direkte til Memphis. Den gamle Fyrste fra Dasen kastede et Sorgens Blik omkring sig, da jeg læste Ordenen, mens jeg smilede for mig selv over, at hans Spaadom skulle komme til at slæae feil. „Ikke for mig selv er jeg bedrovet, mægtige Høvding!“ sagde han, „men for min Herre Pharaao, i hvis Hænder hans Folks Liv er; ikke for Hebreernes oprørste Sonner, men for Egyptens vase, rige og lykkelige Sonner.“

Armeens Trompeter gjentog nu Signalerne til ufortøvet Aftmarsch. Jeg besteg min Stridhest og var ifær med at spore den, for at sætte over Sletten i Spidsen for mine titusinde Ryttere, da Baraph næsten med ungdommelig Smidighed løb hen til min God, omfavnede den og sagde: „Høvding, De har været ødelmodig mod den Overvundne, og den Fanges Sorger skulle aldrig falde i Taaerer af Fordoblet Kummer paa Deres Hoved. Hør mig da for den sidste Gang. Udgå ikke een Draabe af hebraisk Blod.

Raad Dereb Konge som De vil, had foragt og bespot Oprøret som De vil, men atter siger jeg Dem, lad aldrig Deres Sværd blive farvet med een Draabe af hebraisk Blod. Der er en Undergjerningsmand iblandt dem. Han har seet Syner, saadanne, som bleve viste for mine Fædres store Pilegrim. Han har været, hvor ingen anden Mand funde sætte sin God og leve. Han har vandret i Silden ufortæret, ligesom Hebreerne have vandret paa Trængelernes Gloder og dog leve. Han kommer alene, men han kommer med mere end Armeer. Hans Styrke er paa Grund af hans Alder som Barndommens Svaghed, men Throners Styrke vil ikke bestaae for ham. Han kommer uden Sølv og Guld, men Egyptens Sølv og Guld vil være for ham som Stevet, han træder paa med sine Fodder. Han kommer uden Spyd og uden Skjold paa sit Bryst, men Egyptens Hærskarer, Grobrerne af Bjergene, Drkenen og Deeanet, ville være for ham som Bjergenes Bjorn for Lynilden, som Drkenens Sand for Hvirvelbinden, og som Havskummet for Stormen.“

Hans Ord udtaltes med inderlig Oprigtighed, som sank dybt i mit Hjerte. Men dette var ikke Tiden for en øgyptisk Kriger at betænke sig. De glimrende Esquadrone af den Kongelige Garde passerede nu forbi mig — et prægtigt Syn. Alle menneskelige Følelser, undtagen Vren, qualtes ved Synet af de glindsende Rustninger og de flagrende Dragebannere. Jeg var gansté og aldeles Kriger igjen. Jeg gav Commando-Ordet: „Fremad!“ hvilket gjentoges af titusinde Røster; og givende min Ganger Toilerne brusede vi frem lige som en vældig Vandmasse, der, styrrende ned fra en Høide i Dybet, danner et Vandfald, prægtfuld og uimodstaaeligt.

(Fortæsset.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1838.

(Fortsat fra Side 169.)

Søndag den 20de blev af vojt Selstab hovedsageligen tilbragt ved Adam-ondi-Ahman; men henad Aftenen nedtog vi vore Telte og reiste emtrent 6 Mile nordpaa og leirede os for Matten i Selstab ned Dommer Morin og Folge, som ogsaa reiste nordester.

Mandag den 21de. I Morges, efter at vi havde afstukket nogle Nedsettelsespladse paa dette Sted, som er i det 61de Township, Ordningsnummerne 27 og 28, vendte vi tilbage til Robinsons Grove, omtrent 2 Mile, for at sikre os noget Land nær Grand River, som vi passerede den foregaaende Dag; og da jeg fandt en Heiltagelse i den forrige Opmaaling, sendte jeg Landmaaleren en 5 a 6 Mile sydligere for at faae en korrekt Linie, mens Nogle af os blev igjen for at anstaffe Vand for Leiren.

Om Aftenen sammenkaldte jeg et Raad af Brodrene for at faae at vide, om det var Biisdom strax at gaae ind i det nordlige County, eller blive her og i Omegnen for at sikre sig Land ved Grand River osv. Brodrene udtalte frit deres Meningsdesangaaende, da jeg fremsatte for Raadet, at jeg sollte mig tilskyndet til at blive og sikre os alt Landet nærværd, som ikke er sikret mellem dette Sted og Far West, især ved Grand River. Præsident Rigdon stemte overeens deri, og Raadet voterede eenstemmigen for, at vi skulde sikre os Land ved Grand River og mellem dette Sted og Far West.

Widsterne Kimball og Hyde ankom til Kirtland fra England.

Tirsdag den 22de. Præsident Rigdon gik ud med et Folge og udvalgte nogle af de bedste Nedsettelsespladse i Countiet, og vendte tilbage med en god

Rapport om det Nabolan og de værdifulde Nedsettelsespladse, som kunde sikres. Jeg fulgte med Expeditionen et Stykke, og vendte tilbage for at slaae Leir i Robinsons Grove, og gik derfra vestover for at erholde noget Wildt til vor Proviantering. Vi opdagede nogle gamle Mindestører omtrent een Mil vest for Leiren, bestaaende af store Steenhøje, som synligten havde været opstablende i en fyrkanet Form, endskjont de vare noget forandrede og odelagte i Tidens Løb af Uveir. Disse Høje vare sandsynligvis ophobede af Landets Urindvaanere for at skjule Statte. Vi vendte tilbage uden noget Wildt.

Onsdag den 23de. Vi reiste Alle østover for at afstikke Land og sikre et Claim ved Grove Creek og nær Staden Adam-ondi-Ahman. Henad Aftenen led-sagede jeg Widste Rigdon til Oberst Wights, Resten af Selstabet vendte tilbage til deres Telte.

Torsdag den 24de. Idag Morges vendte Expeditionen tilbage til Grove Creek for at fuldende Opmaalingen, led-saget af Præsident Rigdon og Oberst Wight, og jeg vendte tilbage til Far West.

Fredag den 25de. Expeditionen satte op ad Floden og gjorde nogle Opmaalinger. Om Eftermiddagen nedtog de deres Telte og drog til Oberst Wight's.

Løverdag den 26de. De opmaalede Landet paa den anden Side af Floden ligeoversor Adam-ondi-Ahman.

Søndag den 27de tilbragte de hos Oberst Wight.

Mandag den 28de. Expeditionen brod op for at begive sig hjem til Far West, som jeg forlod den samme Dag i Selstab med Broder Hyrum Smith og 15 eller 16 Andre for at udsege Nedsettelsespladse i

Nord, og omrent ved Middagstid medie vi Præsident Rigdon og hans Folge, drageende til Staden, som de ogsaa næede den samme Aften.

Præsident Hyrum Smith vendte tilbage til Far West den 30te og jeg den 1ste Juni paa Grund af Familieanliggender, thi en Sen var mig født.

Mandag den 4de Juni. Jeg forlod Far West tillsigemed Præsident Rigdon, min Broder Hyrum og Andre for at drage til Adam-ondi-Ahman, og hvilede Natten over hos Broder Moses Daileys; og om Morgen den 5te begav vi os til Oberst Lyman Wights i Regnet. Vi fortsatte med at opmaale, bygge Huse osv., Dag efter Dag, i mange Dage, indtil Landmaaleren var færdig med Stadens Grund.

Mandag den 11te Juni. Præsident Joseph Fielding blev ægtebret til Hannah Greenwood i Preston i England.

Den 16de Juni. Min Onkel John Smith og Familie, tillsigemed 6 andre Familier, ankom til Far West, Alle vare ved god Helsbred og godt Mod. Jeg raa-dede dem til at nedsætte sig i Adam-ondi-Ahman.

Adam-ondi-Ahman, Missouri, Davies County den 28de Juni 1838. En Conference af Elster og Medlemmer af Jesu Christi Sidste-Dages Helliges Kirke forsamledes i Dag paa dette Sted i den Hensigt at organisere denne Stav af Zion, kaldet Adam-ondi-Ahman.

Forsamlingen mødte Kl. 10 Form. i Lunden i Nørheden af Elste Lyman Wights Huus.

Præsident Joseph Smith, junior, kaldtes til at præsidere og forklarede Hensigten af Modet, som var at organisere et Præsidentstab og Hoi-Raad til at præsidente over denne Stav af Zion og vare-tage Kirkens Anliggender i Davies County.

Det blev derpaa foreslaet, under-stattet og vedtaget ved Forsamlingens een-

stemmige Votum, at Præsident John Smith skalde forrette som Præsident over Staben Adam-ondi-Ahman.

Reynolds Cahoon blev eenstemmigen valgt til første og Lyman Wight til anden Raadgiver.

Efter Bon ordinerede Præsidenterne Elste Wight til anden medhjælpende Raadgiver.

Winston Knight blev valgt til forretende Bisstop pro tempore ved Forsamlingens eenstemmige Votum.

Præsident John Smith gik derpaa over til at organisere Hoi-Raadet. Raads-medlemmerne blev valgt i følgende Orden ved eenstemmigt Votum: 1) John Lemon; 2) Daniel Stanton; 3) Mayhew Hillman; 4) Daniel Carter; 5) Isaac Perry; 6) Harrison Sagers; 7) Alanson Brown; 8) Thomas Gordon; 9) Lorenzo D. Barnes; 10) George A. Smith; 11) Harvey Olmstead; 12) Ezra Thayer.

Efter Ordinationen af Raadsmedlemmerne, som ikke tilforn vare blevne ordinerede til Overpræstedommet, gjorde Præsident Joseph Smith, junior, nogle belærende Bemærkninger for Præsidenterne og Raadsmedlemmerne, idet han underviste dem om deres Raads Pligter og Ansvarer af deres Stillinger, og formanede dem til at være forsigtige og betenkommne i alle deres Raad, og at være omhyggelige og handle i Rettsdighed i alle Ting.

Præsident John Smith, R. Cahoon og L. Wight gjorde siden nogle Bemærkninger.

Lorenzo D. Barnes blev eenstemmigen valgt til Skriver for Raadet og Staben, og efter at den velbekjendte Hymne Adam-ondi-Ahman var sungen, sluttedes Forsamlingen med Bon af Præsident Cahoon og Besignelse af Pres. Joseph Smith, jun.

Lorenzo D. Barnes,
Isaac Perry,
Skrivere.

Adam-ondi-Ahman ligger paa den nordlige Side af Grand River i Davies County, Missouri, omtrent 25 engl. Mile nordensfor Far West. Den har en smut Beliggenhed paa et ophøjet Sted, oversvømmede Floden og Landet rundt omkring, og er derfor saa sund som nogen Deel af de Forenede Stater.

I Dag blev Victoria kronet som Dronning af England.

Den 4de Juli blev tilbragt med at feire de Forenede Staters Uafhængighed, ogsaa erklarede de Hellige sig uafhængige af alle Pobelstarer og disses Forsøgelse, som vare blevne dem paaforte Gang efter Gang, indtil de ikke kunde taale det længere; idet de havde været drevne fra deres Hjem af ubarmhjertige Pobelhobe og Sandhedens Fjender, deres Eindom beslaglagt, deres Liv utsatte for Fare, og deres Alt givet til Priis ved en saa barbarisk Fremgangsmaade. Paa denne Dag lagdes ogsaa Hjørnestenene til Herrens Huus, overensstemmende med Herrens Besaling, der gaves os den 26de April 1838.

Joseph Smith junior var Dagens Præsident, Hyrum Smith Vicepræsident, Sidney Rigdon Taler, Reynolds Cahoon Overmarschal og George W. Robinson Skriver.

Dagens Orden var prægtig. Processionen begyndte at opstille sig kl. 10 Form. i følgende Orden: 1) Infanteriet; 2) Kirbens Patriarker, Præsidenten, Vicepræsi-

denten og Taleren, Stavens tolv Præsenter og Hoi-Raad, Bistoppen og Raad, Architecterne, Herrer og Damer, og tilføjs Cavalleriet. Processionen var stor, drog frem efter Musik og dannede en Kreds omkring Ubgravningen med Damerne i Fronten, hvorpaa den sydlige Hjørnesteen af Herrens Huus i Far West, Missouri, lagdes af Stavens Præsidenter, assisterede af tolv Mænd; den nordvestlige Hjørnesteen af Bistoppen, assisteret af tolv Mænd; og den nordøstlige Hjørnesteen af Lerernes Præsidenter, assisterede af tolv Mænd. Dette Huus skal blive 110 fod langt og 80 fod bredt. Præsident Rigdon holdt derpaa Talen, efter hvil Slutning raabtes „Hosianua,” og en hymne, componeret for Tilsældet af Levi Hancock, blev fungen af Salomon Hancock. Den fuldmæste Orden herfæde hele Dagen.

De 70 forsamlede sig i Herrens Huns i Kirtland den 6te Marts for at udfinde den bedste Maade, hvorpaa de kunde flytte deres Qvorum til Missouri efter Abenbaringerne; og den 10de blev det tilhendegivet ved Syn og Propheti, at de skulle drage op, ordnede i en Leir, og opstaae deres Telte underveis.

Den 13de antog de en Forordning og Love til at regjeres efter paa deres Reise, og 175 Bredre undertegnede samme.

(Fortsættes.)

Blanding.

Soulukker i Aaret 1858. Man har beregnet, at i alt 30,000 Handelsfirke af forskellig Størrelse og Nationalitet have været i Fart i Aaret 1858. Af dette Antal Fartoier ere 3,073 gaaede tabte, vel ille saaledes, at Ladning og Liv

der ved bestandig ere tilsatte, men idet mindste ere selve Fartøierne ved Skibbrud, Paaseiling, Brand eller paa anden Maade blevne ødelagte eller ubrugbare. Det er en forsørdelig Tiente Havet tager. Tiente er her ikke engang det rette Ord, thi, som man seer, overstiger Forholdet 10 pGt. Vi meddele her en Oversigt over Tabene siden 1852:

1852	forliste	1850	Fartøier
1853	—	1610	—
1854	—	2120	—
1855	—	2000	—
1856	—	2130	—
1857	—	2230	—
1858	—	3073	—

Man seer heraf, at Aaret 1858 har været usædvanligt ulykkebringende, hvilket især gjælder om Maanederne November og December, og baade Sømænd og Assurandører, for hvem enhver Storm er det Samme som en Udbetaling, forsiktre, at intet af de sidste 22 Aar har været saa riigt paa Soulykker som dette. Vi have ikke seet nogen særligt Opgriselse af de Ulykker, hvorved Fartøier ere forgaaede med Mand og Muus, og endnu mindre nogen Fortegnelse over de Menneskeliv, som have fundet en Grav i Havets Skjød, hvilket dog var af stor Interesse at hænde; men blandt det store Totalantal af 3073 forliste Skibe finde vi 151, om hvilke man „ikke har erholdt nogen Underretning,” et formildende Udtryk for, at de ere begravede i Bølgerne. 72 Skibe ere ødelagte ved Brand; ved Paaseiling og Sammenstod i rum So ere 88 forulykkede og ialt have 1000 Tilfælde af denne Slags fundet Sted i afgigte Aar, medens der for Aaret 1853 kun regnedes 588. Af Dampskibe ere ialt 113 forulykkede.

Ildebrand. En voldsom Ildebrand har ødelagt Kornmagasinerne i Vincennes i Frankrig. Tabet anslaaes til 200,000 Francs.

Liberalitet af Tyrster. Storhertugen af Toscana i Italien skal have til Hensigt at føjende sine Undersætter en frisindet Forsatning. Den russiske Storsyrstinde Helena, Keiserens Tante, har den 1ste Januar føjendet samtlige Bender paa sine Godser Friheden under de gunstigste Betingelser.

3000 Druknede. Fra Taganrog ved det azovske Hav i Rusland meldes om en stor Ulykke, som har fundet Sted der. Lokkede af den milde Temperatur og en klar, skyfri Himmel, begave henved 3000 Mennesker, ledsgagede af Fiskere, sig ud paa Isen for at fiske — en Besjægtigelse, der fra Arilds Tid har været en YndlingsforneELSE for Unge og Gamle, Rige og Fattige. Lusten vedblev at være saa smuk og klar, at den store Hob bestandig vovede sig længere frem i Haab om et riigt Bytte. Pludselig reiste der sig en luun Østenwind, der stedse blev heftigere, hvirbledе store Masser af los Sne i Beiret og tilsidst sonderbrod Isen ved Land, saa at de vide Iismarker inden kort Tid zittrede og bævede, brast hist og her, indtil endelig den ulykkelige Masse, forladt og affsaaren fra al Redning, drev ud imod det brusende Hav. Inden to Timer vare forslbne kunde man fra Land ikke mere opdage noget Tegn paa Liv fra Havsladen. Den følgende Dag drev en Eisflagge op paa Ryggen, hvorpaa man sandt fem af de Ulykkelige, de tre døde og de to såvnde af Kulde. De Sidstnævnte, en gammel Mand og en Pige, lykedes det at bringe tillive; Pigen døde imidlertid efter saa Timer, hvorimod Oldingen er bleven restitueret, men har, som er-

Følge af Strecken, mistet Talens Brug. Man har af ham faaet en skriftlig Meddelelse om det i hin Nat Oplevede, der langt overgaaer Alt, hvad man hidtil har oplevet, i Rødsomhed. Antallet af dem, der fandt deres Grav i Bølgerne, beløber sig til 3000.

Krigsrustningerne fortsættes med Fver. I Frankrig stal der dannes en Avantgarde af Zuaver og algierste Tirailleurer; og man hverver baade i Algier og Frankrig. Alt indrettes paa at kunne rykke i Marken til April med 120,000 Mand; og paa alle Havneplasser bygges Kanonbaade til Tropernes Landstætning. Krigsflaaden bestaaer nu af 435 Skibe, nemlig: 151 Strue-Dampfssibe, 123 Hjul-Dampfssibe og 161 Seilstibe. I Marseille er der organiseret et Feldlazareth for titusinde Syge. Østerrig fortsætter ogsaa med sine Rustninger, istrætter Besættninger og assender Tropper til Mailand, hvor der nu er over 100,000 Mand. I de italienske Stater er Stemningen fremdeles krigerst, og der herves Tropper i alle Egne for Sardinien. I England androg Marinebudgettet paa at forsøge Flaaden med 26 Skibe, og Beemandingen med 3000 Mand. Forsøgelsen af Udgifterne derved anslaaes til 1 Million £strl. (omtrent 9 Millionser Adlr. Danst). Times erklærer, at England bor ruste sig, for ikke at staae værgeløs, naar hele Europa er under Vaaben.

Indbetalte Bogpenge:

	Rd.	Mt.	St.
A. P. Crane, Kjøbenhavn	74	2	7
P. C. Rennow, Fyen	11	2	2
J. Fagerberg, Skaane	135	"	"
P. Nielsen, Fredericia	30	"	"
P. Pedersen, Lolland	19	4	7
H. Jensen, Skive	3	4	1
L. C. Geertsen, Aarhuus	34	"	"
Summa	308	1	1

Indhold.

Side.	Side.
Hvorfor udvandre de Sidste-Dages Hellige	Israéliternes Udgang fra Egypten
Kedaktionens Bemærkninger	Joseph Smiths Levneblæb (fortsat)
177.	184.
183.	188.
	Blanding
	191.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengsgade Nr. 504 D. 5, Stuen til venstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.